העלון טעון גניזה
עלון מס' 569
שבת פר' בהר בחקתי
שנת תשפ"א

בס"ד

תפארת ענן

העלון מוקדש לעילוי נשמת
יוסף בן רבקה ז"ל
שושנה בת אסתר ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
שלמה בן ויקטוריה ז"ל

לרפואה שלמה
אולגה זימבול בת אמילי

ע"ש הצדיק המלוב"ז רבי ינון חורי זצוק"ל, זיע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 03-6182992

מטעמים לשולחן

וחי אחיך עמך (כה, לו)

לעתים מקים אדם "וחי אחיך עמך" לא בכסף ולא במזון, גם לא במעט מים חיים. אדם, שעבורו התורה חשובה מכל אלו-נתן 'להחיות' אותו באופן שונה לחלוטין: **רבי חיים זייצ'יק** זצ"ל הגלה על ידי הרוסים לסביר. קור אימים שרר שם, קור מיסר שחודר עד עמקי העצמות, קור שמסב כאב פיזי קשה. גם רעב תמידי היה שם. ריב ללחם כפשוטו, מצוקה של כל רגע ורגע. ועם כל זה, נאלצו היהודים לעבוד בפרך, עבודה שוברת גוף ונפש. עם הכל הם הסתדרו, איכשהו, אבל כמיהה אחת גדולה היתה להם, שלא מומשה- לזכות לספר יהודי, לגמרא או לחומש, לסידור או למשניות, לזכות לאותיות הקדושות שאהבה נפשם. רבי חיים לא חדל לחשוב על רעיון, בעזרתו יוכל לנסות להשיג איזשהו ספר קודש. כדי להביא מים למחנה היה צורך לצאת ליער שאחרי הכפר. יום אחד התנדב רבי חיים לתפקיד המפרך הזה, כי שמע שמאחורי היער יש עוד כפר, ובכפר ההוא- חשב- אולי יש יהודי, ואם יש יהודי, אולי יש גם ספרי קודש. יצא רבי חיים ליער, הניח את הכדים, ומהר לכפר השני. הוא חיפש בית עם מזוזה, ואכן מצא. אישה פתחה לו את הדלת, העיפה מבט אחד בפניו הכחושות והחורות, ומהרה להביא פרוסת לחם. מעט לחם באמת לא היה מזיק אז לרבי חיים, לחזק מעט את הגוף החלוש, אך רבי חיים הודה לה, ולא חפץ לקחת את הלחם."אני יהודי"-הוא אמר בכמיהה-"אולי יש לכם איזה ספר יהודי, שאוכל לראות?" האישה קראה מיד לבעלה, ורבי חיים חזר על הבקשה."אני לא רב- אמר האיש-"יש לי בבית רק ספר יהודי אחד..." הוא שתק לרגע, אחר הוסיף:"אבל על הספר האחד הזה אני לא מוכן לותר בשום אופן!" רבי חיים התחיל לבכות."אולי תתן לי לפחות את הכריכה? הוא ביקש. "אולי את העמוד הראשון?" ראה היהודי את גודל כמיהתו, הלך והביא את הספר להראות לו. בספר היו כרוכות שתי מסכתות-נדרים ונזיר. התחנן רבי חיים ואמר: "וחי אחיך עמך" תן לי בבקשה, מסכת אחת..." לזה הסכים היהודי הכפרי, תלש ונתן לו מסכת נדרים. רבי חיים חזר אל המחנה, כדי המים הכבדים בידיו, ואושר גדול בליבו.

וחי אחיך עמך (כה,לו) צדקה בלב אוהב

ידוע היה **האדמו"ר מסאטמר, רבי יואלי'יש**, בהפלגתו במתן צדקה ובעשית חסד. הון עתק פזר לצדקה, לתמיכה בנצרכים ולאחזקת תורה. **הרב שך** זצ"ל ספר עליו את המעשה הבא (ומובאים הדברים בספרו של ר אהרן סורסקי): יהודי נכנס אל האדמו"ר, והתאונן ובכה על מר גורלו-אין לו כדי לחם לאכול ובגד ללבוש, אשתו וילדיו חולים במחלות קשות. את כל כספו הזיל כדי לשלם לרופא ותרופות עבורם. עתה שוב אין לו אף כדי לשלם שכר הרופא, והמחלה הולכת וגוברת, ומה יהא עליהם ?! נכמרו רחמיו של הרבי ונתן לו סכום גדול של מעות שהיה ברשותו. נודע הדבר לאחד ממקורביו של האדמו"ר, והוא נמלא כעס וצער:"רבי, לא היו דברים מעולם! אשתו בריאה לחלוטין, הילדים כולם בריאים ושלמים, סתם נתן לו הרבי את הכסף הזה על לא כלום...! נתמלא הרבי, רבי יואל'יש, שמחה: "ברוך ה', בריאים ושלמים הם! חסדי ה'!" יהודי חשוב סיפר, שנכנס אל הרבי יואל'יש לבקש סיוע חשוב עד מאד עבור תלמיד חכם, שהיה בבחינת 'ספר תורה השרוי בצער'. נקב האיש בסכום, שלפי דעתו היה המינימום ההכרחי כדי להתחיל לסיע. רבי יואל'יש השיב לו, שיתישב בדבר. זמן קצר אחר כך העביר אליו האדמו"ר מסאטמר על ידי שליח כשמונים אחוז מהסכום שבקש. השליח גם העביר הודעה מרבי יואל'יש, שאין הוא שולח את כל הסכום, כדי שלא יצטער האיש מן המחשבה-'אם פעלתי אצלו כל כך בקלות, מן הסתם יכולתי לבקש יותר ולקבל, והפסדתי'... יום יומים אחר כך הגיעה הרבנית בשליחותו של רבי יואל'יש, והביאה אליו סכום כסף נוסף, שהשלים לסכום גבוה הרבה יותר מזה שבקש...

ומתוק האור

זמני שבת
פרשת בהר - בחקתי

	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
ירושלים	5.56	6.49	8.04	8.42
תל אביב	5.58	7.06	8.06	8.40
חיפה	5.59	6.56	8.07	8.40
באר שבע	5.56	7.04	8.04	8.38

הפטרה: "ד' עוזי ומעוזי" -מ"א לעומר

ההלכה השבועית

הלכות ספירת העומר

א. מי שנמצא במדבר או בעיר שאין שם ישוב יהודי, ובא לידי ספק אם הלילה ארבעה או חמשה לעומר, יספור שתי ספירות בזה אחר זה בלא ברכה, (כדי שלא יהיה חשש הפסק בין ברכה למצוה). ולאחר מכן כשיתברר לו המספר המדויק של ספירת העומר, יספור משם ואילך בברכה. (שו"ת יביע אומר חלק ח חאו"ח סימן מה).

ב. מעיקר הדין מי שלא קיים פריה ורביה, (דהיינו שאין לו בן ובת), יכול לישא אשה בתוך ימי הספירה, ומכל מקום נהגו שלא לישא אשה כלל עד ל"ד לעומר, ואין לשנות המנהג. אולם אם יש שעת הדחק גדול יש להסתמך על עיקר הדין ולהתחשב בזה בתור הוראת שעה, כדי להתיר הנישואין. ומותר להחזיר גרושתו מן הנישואין.

ג. מותר לעשות אירוסין הנקראים בזמנינו "תנאים" או "שידוכין", בימי הספירה, וימעטו בשמחה, שיהיו משוררים רק בפה, ולא בכלי שיר, ומותר לחלק מגדנות ומיני מתיקה. אבל ריקודים ומחולות של רשות אסורים בימי הספירה. [מגן אברהם (ריש סימו תצג). ואחרונים שם. ובקובץ נועם כרך י"א (עמוד קמ), ע"ש]. וריקודים מעורבים (בחורים ובתולות) אסורים לעולם והוא עון פלילי.

(חזון עובדיה)

סיפור השבוע

פרק א' - 1983. ב' אלול תשמ"ג. הרבה גבות זקפו את עצמן בריטוט מפתיע, והרבה שפתיים ציקצקו זו לזו, למקרא השלט המוזר שנקבע בכניסה לבית הכנסת השכונתי המפואר, שאוטוטו עומד להיחנך בשכונת "מעלות התנאים" בעיר המתוקה, השוכנת לחופו של הים התיכון. הלוא יודעים אתם, כי שמות רבים ויקרים זורמים להם בנחלי הקדושה הנובעים ומלחכים את חופיהם של בתי מדרשות ובתי כנסיות, בארץ ובעולם. יש מי שמנציח את אבותינו הקדושים "חסדי אבות". יש מי שמנציח תנאים מוסרי-נפש "היכל רבי עקיבא" למשל, ויש מי שאהבתו היוקדת לרש"י או לרמב"ם מצווה עליו להנציח את שמם "אורות רש"י" או "היד החזקה". הכל טוב ויפה ומובן ופשוט, ואפילו אות כבוד ראוי לתת למי שמנציח את שם הוריו, או את חמיו וחמותו שהעטו עליו טובה ואהבה. מה ברוכה היא הכרת-הטוב. אבל ריבונו של עולם, בית כנסת אדיר מימדים, שמרתפו הוא אולם ארועים ענק, ובקומתו השניה בית מדרש ואוצר ספרים מקיר אל קיר המכונה בשם "חסדי הדייג", זה כבר למעלה מן התפישה המקובלת. מה לדייגים ולבתי כנסת? וגם אם נניח שהדייג היה אגרויסע צדיק ניסתר, שקבע עתים לתורה ואהב תלמידי חכמים, מכאן ועד הנצחתו בקנה מידה שכזה, המרחק עדיין רב. היו שניסו למצוא פתרונות ורעיונות לשם המוזר. הפשטנים השכונתיים טענו, שאכן מדובר בדייג אלמוני שכנראה הותיר סכום כסף נכבד למען הקמת היכל קדושה, אי פה, אי שם, והתורם האלמוני הוא עורך דינו, או אולי קרוב משפחה. מעניין. חכמי הרמז הבליחו שמועה, שהדייג הינו משל, והנימשל הוא, דייג של נשמות. כלומר, בהיכל המפואר ירביצו תלמידי חכמים המון תורה, לכל דיכפין בכל יום ובכל שעה, על מנת "לדוג" את אותן נשמות תוהות ומבולבלות שלא מצאו מזור לבלבולן. הנה כי כן, המקום יהפוך לאתר דיג של נפשות עמך בית ישראל. מה נחמד. לעומתם, חכמי הסוד השכונתיים האמינו עד כדורית דמם האחרונה, שהמילה "הדיג" היא בסך הכל ראשי תיבות של התורם, או אביו, או סבו. נניח ששמו דוד יצחק גולדווסר, והנה פתרון הסוד על פי הפשט והרמז... לא רע. באמת לא רע. האמת ניתנת להיאמר, שאף אחד לא באמת ידע מה מקורו של השם המוזר. מה כן ידעו? ידעו שהתורם הינו אלמוני, ושהוא השקיע בין שישה מליון ש"ח לעשרה מליון על קניית המגרש ועל את שרותיה של חברת הבניה הפופולרית מגדלי מנור בע"מ, שתבנה את האתר המקודש, שעתיד לשרת שכונה של בני תורה, שתמנה לפחות 600 משפחות. התורם לא עצר באדום. הוא רכש את הנברשות הכי יקרות, את הכסאות הכי מרופדים ויוקרתיים, דאג לבנייתו של ארון קודש נוצץ עשוי עץ מהגוני ועליו שלל מנורות ורצועות זהב וכסף, ששיוו לו זוהר בוהק ומרשים. אריחי השיש התכלכלים שיוו לריצפה מראה של ים לא גבה-גלי. אולם הארועים דמה לארמון מלכותי. תקרה גבוהה ודקורטיבית, שולחנות עגולים מעץ עבה, כסאות מן השורה הראשונה ומטבח מאובזר לעילא. מי התורם? למה? כמה? ומדוע הוא בחר בשכונת "מעלות התנאים" להקמת בית הכנסת "חסדי הדייג"? אף אחד לא ידע ולא התיימר לדעת, זו היתה בעצם חידה שכונתית שכל הנסיונות לפותרה עלו – בינתיים – בתוהו. מה עוד ידעו? ידעו שהתורם – לפני חנוכת הבית – ניהל שיחה טלפונית ארוכה עם חברי ועד השכונה, שהם כולם ללא יוצא מן הכלל אברכים חשובים, והעמיד בפניהם תנאי. ציטוט הדברים: "אני יודע שכולכם אברכים חשובים ובני-תורה, יש ביניכם אפילו תלמידי חכמים מובהקים, ואני שמח בכך, ויש לי הכבוד והעונג שתתפללו ותלמדו ב"חסדי הדייג". אבל יש לי תנאי, ואני מאד מקווה שתקבלו אותו". "מה התנאי?" שאל האברך המבריק רפאל נחמן טולדו, יו"ר הועד. "יש לי ידיד, אברך צעיר וחשוב בעל מידות טובות, שברצוני לקדמו. קבלו אותו כרב בית הכנסת, כלומר רב הקהילה..." קבע התורם. חברי הוועד הביטו זה אל זה משתוממים. איך בולעים צפרדע כזו? עם כל הכבוד לתורם הנכבד, רב קהילה קדושה של בני תורה איננו בעל מכולת, שדרן רדיו, או יועץ משכנתאות שאפשר לבולעו עם כיפה צבעונית, מכנסי שלושת-רבעי, וחולצת טריקו. רב חייב להיות תלמיד-חכם, יראי אלוקים, בעל כושר מנהיגות, ויכולת ללמד ולהעביר שיעורים ברמה שתניח את הדעת בקרב בוגרי ישיבות קדושות. "כבוד התורם" קפץ אליהו אבו-רביע אברך מתמיד גדול "אתה בוודאי מבין שרב קהילה נושא באחריות ציבורית רבה... הוא מוכרח להיות אישיות מורמת מעם, בעל ידע תורני מקיף... עם כל הרצון הטוב שלך, במידה והיהודי לא מתאים, הוא רק יסבול פה. לא חבל?" דברים של טעם. התורם לא נכנע "ידידי, זה התנאי שלי, ואתם בוודאי לא מעוניינים שהבנין ישאר סגור על מנעול ובריח. מה שכן, אל תגידו לא, ואל תעמידו תנאים. אם המועמד שלי לא יתאים לתפקיד הנ"ל, אצור עמכם קשר בעוד שנה, ותעדכנו אותי. לא אגרום לכם סבל בגלל עקשנות, אבל אני סבור שהוא מתאים ותרוו ממנו נחת. או.קי?". התורם האלמוני היה אדיב וחביב, ומנעימת קולו ועידון נפשו, הם הסכימו לקבל את התנאי: שנה נסיון לרב הקהילה הצעיר, הצליח? מה טוב ומה נעים, לא הצליח, בערב ראש השנה הבאה התורם ירים טלפון ליו"ר הועד ויתעדכן. אם צריך להעבירו מתפקידו, שהתורם היקר יקבל זאת בהבנה. "אגב", שאל מאן דהו, מה פרוש השם "חסדי הדייג". דממה יצוקה בוססה לה מעברו השני של הקו התורם שתק."מזל וברכה" סיכמו שני הצדדים והרימו כוסית וירטואלית 'לחיים', מבלי לראות או להכיר אלו את זה, וזה את אלו. "חסדי הדייג" למה? מדוע? איך? לא ברור. פרק ב' תמוז תשי"ח. מביני דבר טענו שהעסק הזה נידון לכישלון, והם בהחלט ידעו על מה הם מדברים. הזיווג העיסקי המוזר בין הסוחר החריף והמתוחכם, לבין הדיג הנאיבי, עורר הרבה תמיהות. הסוחר הממולח פלטיאל קרייזלר שלח ידו בכל מיני עסקים שהשתיקה יפה להם, והרבה באמת שתקו כשנדרשו לדווח על פעילויותיו. מי רוצה להסתבך? הרכלנים השכונתיים דיברו על הברחות, על הימורים, על כל מיני תרגילים חשבונאיים, שהזרימו כסף טוב לקופתו של האיש, אשר שֵם טוב לא היה לו, אבל השֵם זירזף מתון מתון לעסקיו. פתאום נחה רוח הקיץ על פלטיאל, והוא החליט לפתוח חנות דגים במרכז העיר ההולכת ומתפתחת. חושיו לא היטעו אותו, העליה הגדולה מצפון אפריקה, דרשה דגים, והרבה דגים, טריים ומשובחים. אלא שקומץ הדייגים של העיר, לא עמד בהזמנות והביקושים, וסירותיו ואביזריו המקצועיים היו בושה וחרפה לכל מי שהבין בדייג. כשנכנס רחמים הדייג החסון והצעיר לחנות הדגים הקטנה של פלטיאל, רוח של אופטימיות החלה מנשבת בחדר המלחמה העיסקי של הסוחר השנון. הוא הוציא בקבוק ליקר מישמש מן המגירה, שלף כמה ביסקוויטים דלוחים והגיש לדייג. "צ'מע חביבי, אתה לא יכול להישאר כל החיים דייג סוג ג'. העולם איננו רק סרדינים וקומץ קרפיונים של דגי קיבוץ. הלו, תתעורר!!! אתה רחמים, ניראה לי בחורצ'יק מוכשר, יש לך הבנה בדייג, אבל עם סירת משוטים עלובה לא תגיע רחוק. בוא צ'מע, כי יש לי עיסקה מצויינת בשבילך". הסוחר המיומן סגר עין אחת והשאיר את העין התמימה פקוחה. רחמים, שאז עוד לא כונה בתואר רינגו, לעס ביסקוויטים וגמע בעונג את כוסיות הליקר. "שומע אדון קרייזלר, שומע. אני פתוח להצעות"."אז ככה" כחכח הסוחר בגרונו "אני קונה לך סירת מנוע, בובה של סירה, המילה האחרונה, שנכנסת בקלות 10 קילומטר בים, אני קונה לך חתיכת רשת מקצועית, ופנס, וכל האיבזור המקצועי של דייגים רציניים, ואתה נכנס לים, אתה מביא סחורה לחנות שלי, אבל בכמויות, ואנחנו מתחלקים חצי חצי בהכנסות. הולך?". "למה לא?" הנהן הדייג הצעיר "הולך". השניים לחצו ידיים וגמעו את בקבוק הליקר עד תומו, הביסקוויטים אף הם התנדפו. אמרו ועשו. על חוזה לא חתמו... למה? כי מילה זו מילה. תזכרו. שבועיים אחר כך הפליג רחמים, שכבר זכה לכינוי רינגו, עקב טבעת הברזל הענקית (רינג) שקובעה על חרטום סירתו החדשה, אליה קשר את החבלים שאליהם חוברו אותן רשתות מקצועיות אליבא ד'הסוחר פלטיאל. תכל'ס, העסקים פרחו. רינגו שלה מן הים, בעזרת הרינג שעל חרטומו, מאות קילוגרמים של דגים מדי יום, והפך למושא קינאתם של דייגים צנומים, שבקושי הביאו 10 קילוגרם במקרה הטוב. דא עקא, שבסוף כל חודש עבודה, רחמים רינגו קיבל 10-15 לירות משותפו, ובתמימותו סבר שהוא מקבל מחצית מן ההכנסות. התמים לא חשד בדבר, וחזר לבקתתו הסמוכה לחוף שמח וטוב לב. הוא לא שאל ולא התעניין, מה נכנס מה יוצא, אבל דאג שידידיו הדייגים הקטנים יעבירו את רוב שללם לשותפו, והחנות הלכה ושיגשגה, ופרחה וליבלבה, ואף הכפילה ושילשה את עצמה. כעבור שש שנים, גילה לראשונה רינגו כי שותפו מתעשר מאד מן החנות (שכבר הפכה לרשת מפורסמת), רוכש דירה ועוד דירה. פותח חנות ועוד חנות, ברשותו כבר צי של חמישה טנדרים ושתי משאיות, ואילו הוא, עדיין סוגר חודש עם 15 לירות. לא עולה לא יורד. שותפו שיהיה בריא, הספיק בשנים הללו לגייס לו עוד כמה דייגים רציניים, וכשרבתה הסחורה, פתח מפעל קטן לגפילטע-פיש ושאר מעדני דגים מלוחים וכבושים. רינגו המשיך במלאכת הדייג, במסירות ממש, החשדות אומנם ניקרו במוחו, אבל הוא העדיף לשתוק, 15 הלירות הקבועות השתיקו אותו. עד לאותו אחר צהריים אביבי בו חזר רחמים רינגו עם 400 קילוגרם דגי טונה טריים, ותחבם למקרר הענק. מעטפה לבנה הוגשה לו על ידי שותפו שחייך לעברו והודיע "רינגו, יש לך פה 150 לירות במזומן, זה חלקך בשותפות. אני לא זקוק לך יותר. תמצא לך קליינטים נוספים לדגים שאתה מביא". העלבון חנק את גרונו של הדייג, ובכוחות עילאיים הוא הפטיר כמה משפטים יותר נכון שאלות "רגע, קנית נכסים, קנית טנדרים, קנית דירות... אין לי שום חלק בדברים האלו?". הסוחר הערמומי פרץ בצחוק רועם ופקח גם את העין הערמומית. "תהיה רציני רינגו, אתה רק דייג, מה לך ולטנדרים? תסמוך עלי שנתתי לך בדיוק את חלקך בשותפות. מילה של קרייזלר זו מילה".

המשך בשבוע הבא-באדיבות המחבר-הרב קובי לוי הי"ו

>> ניתן לשלוח סיפורים לרב קובי לוי לפקס: 09-8820166 <<

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

לפני חודש עשיתי **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"** לאמי שתחיה, לרפואה שלמה, ובשורות טובות, מכיון שלקחו לה ממצא חשוד, לביופסיה. מיד כשנודע לנו הזמנו לה את הפדיון. וברוך השם, הבדיקות יצאו תקינות, ללא שום חשש למשהו לא סביר. תודה רבה לבורא עולם ולכם, שליחיו הנאמנים...

קובי

חיפשתי עבודה הרבה זמן, קרוב לשנה, עבודה טובה, מסודרת. ולא מצאתי. זה נסיון לא קל, באיזה שהוא שלב החלטתי לעשות השתדלות בכוון אחר, והזמנתי לי **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"** ולאחר חודש, מצאתי עבודה בחברה טובה, עבודה מוצלחת ועם תנאים טובים. אין לי מילים להודות...למלך מלכי המלכים... הקדוש ברוך הוא...

בעילום שם

זכיתי ב"ה בילדה חרוצה, משקיעה בלימודים וגם מידות טובות, בן פורת יוסף, ומה היתה הפתעתי כשהודיעו לי שבשנה הבאה משבצים אותה, בכיתה מיוחדת. סוג של כיתה טיפולית כזאת. בהתחלה לא ידעתי אם לצחוק או לבכות. התקשרתי להנהלת הסמינר, ואמרו לי ששמו אותה כדי לחזק בנות אחרות. אמרתי לה שזה ממש לא מתאים, הילדה עם תעודה חלקה, למה צריך לשים אותה במקום שלא מתאים לה? אם זאת היתה הבת שלך היית מסכימה לשים אותה שם? שאלתי. היתה דממה. לא היתה לה תשובה. מהרגע שזה נודע לילדה, קבלה את זה קשה. מיד התקשרתי ל**"חסדי ינון"** שבעבר בסיעתא דשמיא" כבר ראיתי ישועות ואכן, עשו לה" **"פדיון נפש"**. אחרי יום יומיים התקשרתי שוב לבדוק מה קורה, שמעתי שעוד הורים התלוננו. ואז הודיעו לי שהכיתה הזאת נסגרה והיא שובצה בכיתה הרגילה. אין מילים להודות לבורא עולם. ישתבח שמו לעד!

בעילום שם

הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו .התינוק שלנו בן ה7 חודשים היה צריך לעבור ניתוח ,יידעו אותנו שבגלל שניתוח זה צריך דיוק רב יכול מאוד להיות שיתבצע בשני שלבים ובהפרשי זמן של כמה חודשים מניתוח לניתוח .אנחנו מאוד פחדנו מההרדמה המלאה לתינוק כזה קטן .יום קודם הניתוח התקשרנו ל**"חסדי ינון"** לערוך לו **"פידיון נפש"** שהכל יעבור בשלום, בשלב אחד ושיקום בריא ושמח. וישתבח שמו לעד בעל כל היכולות כולם שמע את תפילתינו ובזכות הצדיק גם כן, הכל עבר בשלב אחד ,בניסים גדולים והתינוק התעורר והרגיש טוב וחזרנו לאחר 3 שעות הביתה תודה לך בורא עולם. יד ה' הייתה בדבר. הבטחנו לפרסם לכשניוושע.

בעילום שם

ללצערנו הרב אחד מבני משפחתנו נפגע מעלילה מאוד מאוד קשה, שהיא לא גובלת בהוצאת לשון רע אלא בהוצאת שם רע ודאית, כששמעתי על המקרה התקשרתי במידי ל**"חסדי ינון"** על מנת לעשות **"פדיון נפש"** שהאמת תצא לאור, ואותו קרוב משפחה לא יפגע חס וחלילה, וברוך השם בסיעתא דשמיא נפלאה תוך תקופה מאוד קצרה האמת התגלתה ואני מתקשרת על מנת, דבר ראשון, להודות לשם יתברך קבל עם ועדה על חסדיו הנפלאים, ולזכות את הרבים ולהודות לשליחים הנאמנים.

ב. ד מהצפון

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכה שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 03-6182992

לזכוי הרבים- ניתן לשלוח סיפורי פדיונות לפקס 077-2182992 . נא לציין שם וטל'. הפרטים נשארים במערכת או יפרסמו לפי בקשת השולח

החיזוק השבועי
ללמוד בריכוז

בשנת תרצ"ו הופגזה העיר העתיקה. אזעקות נשמעו למרחקים, כל בני ישיבת "פורת יוסף" ירדו למקלט עקב המצב הביטחוני החמור. לאחר בדיקה שנערכה בין כל התלמידים גילו שהבחור רבי עובדיה יוסף לא נמצא ולא ירד למקלט. בשל הסכנה יצאו לחפשו. לאחר דקות מספר של חיפושים מצאו את רבי עובדיה רכון על ספריו במקומו הקבוע, לא נע ולא זע כאילו כלום לא קרה, אין מלחמה, אין אזעקות. פנו אל הרב וביקשו ממנו לרדת למקלט, מפני הסכנה. הרב, מרוב שקידתו בלימוד נראה כאחד שניעור כעת משנתו, ותמה: "מי אמר לכם שיש מלחמה? איפה מלחמה?!" תמהו חבריו לדבריו, ושאלוהו: "האם לא שמעת אזעקה, פגזים והפצצות?!" "לא, לא שמעתי מאומה, הייתי שקוע בלימוד" (מלך ביופיו) "אִם בְּחֻקֹּתַי תֵּלֵכוּ וְאֶת מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם" (ויקרא כו, ג) - רש"י מפרש: "אם בחוקותי תלכו - שתהיו עמלים בתורה". כל אחד משתדל ללמוד תורה כפי יכולתו, אחד המרבה ואחד הממעיט. אך האם אנו באמת עמלים בתורה ושקועים בה? האם אנו לומדים תורה בריכוז כמו שאנו מרוכזים במשחק חשוב, בלימוד התואר, או כשאנו לומדים והראש שלנו טרוד בדברים אחרים? האם אנו מציצים בטלפון מידי פעם, קמים כל רגע להכין שתיה, בודקים מה קורה בעולם, או באמת מקדישים דקות מספר ללימוד נטול מסיחים? התורה היא מרכז חייו של היהודי, בכל פעולה בחייו ישנו סדר המושתת על עדני התורה, מהשכמתו בבוקר עד שנופל על משכבו בלילה - סדר נעילת נעליים, רחיצת הגוף, אכילה, דרך ארץ ועוד. אם התורה היא מרכז חיינו צריכים אנו להעמיד אותה במרכז, לתת לה את המקום הראוי לה, ללמוד וללמד, לשמור, לעשות ולקיים אותה. התורה מיישרת ומעדנת את האדם, אך לא די בזה, אומר הזוהר הקדוש: "כמה חביבה התורה לפני הקב"ה מכול המצוות והמעשים הטובים, שכול מי שמשתדל ועוסק בתורה הוא אהוב למעלה ואהוב למטה, בורא עולם מקשיב לכול מילה ומילה שמוציא מפיו, ולא עוזב אותו, לא בעולם הזה ולא בעולם הבא" (בשלח) יש לנו תורת אלוקים, תורה שכתבה בורא העולמות, נעמיד אותה במרכז, היא חיינו, היא אורך ימינו, איתה נגיע רחוק, בלעדיה... כנראה שלא נזוז בכלל...

רונן קרתא

בסיעתא דשמיא יצא לאור ספר

חובות הלבבות

שער הבטחון המתורגם

מאת **רבנו בחיי אבן פקודה** זצ"ל.

מהדורה חדשה
ויחודית מתורגמת
לשפה עשכוית
וקולחת
מצורפת הסגולה
לפרנסה של
הרב סגל

חדש!

ניתן להשיג "בחסדי ינון" 03-6182992

מטבע הישועות של הצדיק

המסוגל להגנה
מעין הרע, מזל,
בריאות איתנה,
פרנסה בשפע

לשמירה, ברכה והצלחה

לפרטים בקו הישועות 03-6182992

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" \\

לע"נ נח בן טראקי, יסמינה בת מסעודה, יהושוע בן עזיזה, רחל בת פלילה, יעקב בן רוזה, אמילי בת רוזה, צבי בן אילנה ז"ל, בקי אליסיה בת מטילדה ז"ל, יורם בן אסתר ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 03-6182992. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"חסדי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 03-6182992 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440